

οτε της υποσχέθηκα να πάω. Τη θραδεία του χορού, φόρεσα τη γοητευτική ρόμπα, με την οποία είχα εμφανιστή στο φιλμ «Η Τσαρίνα». Όσο για τόν Βαλεντίνο, ήρθε ντυμένος τορεάντορ, όπως και στο άριστουργηματικό του φιλμ «Ο ματωμένος στίβος».

Ο χορός κόντευε να τελειώσει—κι' ακόμα δεν είχα συναντηθεί με τόν Βαλεντίνο.

Θά ήταν ή ώρα τέσσεραρες τὸ πρωί κ' έτοιμαζόμουν να φύγω, όταν, σέ μία στιγμή, ή Μάριον μ' έπιασε από τὸ χέρι και μ' ώδηγησε στο μπουπουάρ της.

—Μή φεύγεις ακόμα, Πόλα, μου είπε. Υπάρχει εδώ κάποιος, ὁ ὁποῖος φαίνεται κήνες τώρα να σε ἑρῇ και να σε γνωρίσει... Έκατό φορές τον φορέας θα με παρεκάλεσε ἄποψε να σε συστήσω σ' αυτόν...

Μόλις μήκαμε στο μπουπουάρ, ἀντίκρισα τὰ βλέμματα τοῦ Ροῦντι καρφωμένα στὰ μάτια μου...

Ω! ὡς τὴν τελευταία μου στιγμή θὰ θυμάμαι αὐτὴ τὴ μοναδική, τὴν δαυγκριτὴ στιγμή! Ο χρόνος εἶχε σταματήσει γιὰ μένα... Βρέθηκα ξαφνικά σ' ἕνα καινούριο κόσμο, σ' ἕνα κόσμο πού δεν τὸν ὑποπεύδουν καν... Μέσα σέ μία στιγμή, ἔγινε ἄλλη γυναίκα, μου φάνηκε ὅτι ξαναγεννιόμουν... Ἡ ψυχὴ μου ἔτρεμε ἀπὸ ἔκστασι, ἀπὸ ἕνα κραδασμὸ πού δεν πρόκειται να τὸν δοκιμάσω ἄλλη φορὰ...

Εἶχα γνωρίσει κιόλας τὴ γλυκεία ταραχὴ τῆς πρώτης ἀγάπης, τὴν ὁμορφίαν τοῦ εἰδυλλίου. Πολλοὶ ἄνδρες μὲ εἶχαν ἀγαπήσει ὡς τότε θαθεῖα, τρυφερά. Μονάχα ὅμως ἀπὸ τὴ στιγμή πού γνώρισα τὸν Ροδόλφο Βαλεντίνο, κατὰλαθα τὴ σημαίνει πραγματικά ἡ λέξι ἀγάπη, πὼς γίνεται ἡ ἔνωση τῶν ψυχῶν.

Μείνανε μόνοι, ὁ Ροῦντι κ' ἐγώ, σὸ δωμάτιο. Εἶπαμε μερικά λόγια, κοινὰ, λόγια χωρὶς νόημα... Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου ἐβρέθηκα στὴ δύσκολη θέσι να χάνω τὰ λόγια μου, να μὴ ξέρω τὴ νὰ πῶ. Ἐγώ, πού δεν ἔχανα ποτὲ τὴν ψυχραιμία μου και τὴν ἐπιβολὴ στὸν ἑαυτὸ μου, στεκόμουν ντροπαλὴ καὶ σιωπηλὴ μπρὸς σὸ Βαλεντίνο... Μέσα μου, ὅμως, γινότανε μιά τρομερὴ πάλη: Προσπαθοῦσα ν' ἀντισταθῶ στὸν ἔρωτα πού με πλημμύριζε ὁλόκληρη σ' ὀρμητικὰ κύματα, ἐνὼ συγχρόνως καταλάβαινα ὅτι ἦταν μάταιες καὶ ἀνώφελες ἡ προσπάθειές μου, ὅτι ἀνῆκα ἤδη στὸν ἄντρα, πού ἐξακολουθοῦσε να ἔξη καρφωμένα στὰ μάτια μου τὰ λαμπρὰ τοῦ βλέμματος...

Σὰν μέσα σ' ὄνειρο, ἀκουσα ξαφνικά τὸ Βαλεντίνο να μὲ λέει, με τὴ θερμὴ, παθητικὴ φωνὴ του, με τὴ λαχτάρια ἐπιμένον τόσο καιρὸ τὴν εὐκαιρία να με γνωρίσει, να μὲ μιλήσει... Σέ λίγο, με προσάκλεσε να χορέψουμε μαζί. Ἀνατρίχαισα ὁλόκληρη ἀπὸ ἡδονή, ὅταν ἔνοιωσα τὸ χέρι του να με σφίγγει ἀπὸ τὴ μέση, ὅταν αἰσθάνθηκα τὸ πόσο σπὸ κοντὰ σὸ δικό μου... Στροβιλιζόμουν σ' ἕνα ἑλιγγο, πού μὲ ἔφερνε γλυκὸ μεθυσί...

Μόλις ἀποχωρήθηκα τὴ Μάριον, γιὰ να φύγω, ὁ Ροῦντι προθυμοποιήθηκε να με συνοδεύει ὡς τὸ σπίτι μου με τὸ ἀμάξι του... Καὶ ὅταν μ' ἄφησε μπρὸς στὴν πόρτα, τὰ πρῶτα αὐγινὰ ἄθμυτ' ἀρχίαν να διώχνουν τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας... Καινούργια μέρα, καινούργια περίοδος τῆς ζωῆς μου ἐξημέρωνε γιὰ μένα...

Πῶς να σὰς περιγράψω τίς μέρες πού ἐξακολουθῆσαν καὶ τίς μαγευτικὲς ὥρες πού περάσαμε, ὁ Ροῦντι καὶ γώ; Συχνὰ, πολὺ συχνὰ, μπαίναμε σ' ἕνα μικρὸ γιγὰ καὶ πηγαίναμε σὸ νησί Καταλίνια, συνοδευόμενοι μονάχα ἀπὸ ἕνα πιλότο. Μαγερεύαμε μόνοι μας—ὁ Βαλεντίνο ἔφτειαχνε περίφημα μακαρόνια κ' ἐγὼ ἤμουν μοναδικὴ σὸ... ὄρεσμο αὐγινὰ—κάναμε μπάνιο καὶ ὕστερα ἐξαπλώνομασε στὴν ἄμμουδιὰ, κοντὰ-κοντὰ, γιὰ να στεγνώσουμε...

Κάθε μέρα πού περνοῦσε, δυνάμει περισσότερο τὴν ἀγάπη μας.

Τὸν χειμῶνα τοῦ 1925, ὁ Βαλεντίνο θρέθηκε ὑποχρεωμένος να πάει σὸ Παρίσι γιὰ μιά ἐπιβίωση ὑπόθεσι. Συμφωνήσαμε να τὸν συνοδεύω καὶ να περάσω μετὰ Χριστούγεννα σὸ Λονδίνον... Πετοῦσα ἀπὸ τὴν χερὰ μου... Τραγουδοῦσα σὰν πούλι, ἐνὼ ἑτοιμαζὰ τίς ἀποσκευές μας... Τὴν τελευταία, ὅμως,

στιγμὴ, ἡ διεύθυνσι τῆς κινηματογραφικῆς Ἑταιρίας ματαίωσε τὰ ὠραία σχέδιά μας. Μοῦ ἐπέβαλε ν' ἀρχίσω ἀμέσως τὸ γύρισμα ἑνὸς φιλμ. Ἡ ἀρνήσι μου να ὑποταχθῶ στὴν ἀξίωσι αὐτὴ, θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα να διαλυθῶ τὸ σινεμάλοιο μου καὶ να ὑποχρεωθῶ να πληρώσω μιά μεγάλη ποικὴ ρήτρα. Κ' ἔτσι ἀναγκάστηκα να μείνω σὸ στούντιο... Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου ἀπείσαα τὸν κινηματογράφο!

Ο Ροῦντι ἦταν ἀπαρηγόρητος ἐπειδὴ δεν μπόρεσε να με πᾶρη μαζί του. Ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ μὲ ἔστειλε καθεμέρα σθεδὸν ἑκτενὴ τηλεγραφήματα. Μερικά ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἔχω ἀραδιασμένα σὸ γραφεῖο μου, ἐνὼ γράφω τώρα τὰ Ἀπομνημονευστὰ μου καὶ τὰ ξαναδιαβάζω με δακρυσμένα μάτια.

«Σὲ σφίγγω στὴν καρδιά μου μ' ὅλη τὴν ἀγάπῃ, πού μπορῶ να νιώσω σὸ στήθι μου. Εἶμαι δικός σου ὡς τὴν τελευταία μου πνοή!»

Ἐνὼ θὰ πλαγιάζεις ἀπὸψε τὸ βράδι, θέλω να σε πτεσαι ὅτι σ' ἀγαπῶ ὡς δεν ἀγάπησα ποτὲ μεχρὶ σήμερα ἄλλη γυναίκα...

Ἐκανα σὰν τρελλή σ' ὁλὸ τὸ διάστημα πού ἔλειπε ὁ Βαλεντίνο. Δεν ἤξερα οὔτε γὼ τὴ ζητοῦσα, τὴ ἤθελα. Ἐγὼνα νευρική καὶ ἀπότομη... Καὶ κείνο πού με βασάνιζε περισσότερο, ἦταν ὁ φόδος μήπως θρεθὴ στὴν Εὐρώπῃ καμιά γυναίκα καὶ ἐξελογίσω τὸν Ροδόλφο. Ἡ ἀνσυχίς μου αὐτὲς διαλύθηκαν μοναγίᾳ, ὅταν ὁ Βαλεντίνο ἐξαγύρισε κοντὰ μου, ὅταν τὸν ξανάσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ, κυττάζοντας τὸν στὰ μάτια, μπόρεσα να θεσπασθῶ, ὅτι ἐξακολουθοῦσε να μ' ἀγαπᾶ με τὴν ἴδια λαχτάρια...

Κ' ἔτσι, πέρασε ὁ χειμῶνας. Ἡ ἀνοιξὴ ἄθισε πρῶτα στὴν καρδιά μου καὶ ὕστερα στὰ κλαδιά τὸν δένδρων...

Ποτὲ δεν θὰ μπόρσω να ξεχάσω τὴν παιδικαστικὴ χαρά μας, ἐνὼ χτίζαμε τὴ βίλλα μου—τὴ «Φωλιὰ τοῦ Γερακιού»—στὴν ὁποία μὰ μέναμε μετὰ τὸ γάμο μας! Πόσα σχέδια πλάθαμε τότε γιὰ τὸ μέλλον! Μὰς φανότανε πὼς ἡ εὐτυχία μας, δεν θὰ εἶχε ποτὲ τελειωμό...

Ἡ βίλλα αὐτὴ εἶνε τώρα ἔρημη, ἀκατοίκητη, θουθὴ σὰν τάφος... Τὰ παραθυροφυλλὰ τῆς εἶνε κλειστὰ γιὰ πάντα! Κανείς δεν βλεῖ να τὴν νοικίῃσι, γιὰτὶ ὅλοι πιστεύουν, ὅτι εἶνε στοιχειωμένη ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνδρὸς πού ἀγάπησα...

Πόσες φορὲς δεν κάθησα μόνῃ στὸν πάγκο μιάς δεινδροστογίας, τεντώνοντας τ' αὐτιά μου, ἐλπίζοντας ακόμα ὅτι θ' ἀκούγα, ξαφνικά, τὸ βάδισμα τοῦ Ροῦντι, τὸ γέλιο του, τὴ φωνὴ του... Μὰ ἡ σιωπὴ μονάχα μὲ ἀποκρίθηκε στὴν ἐναγώνια ἀναμονή μου...

Κάπου-κάπου, τὰ χαλοῦσα με τὸ Ροῦντι—ὄχι γιὰ κανένα λόγο, μὰ γιὰ ν' ἀκολουθοῦμε τὴν παράδοσι πού ἐπιβάλλει στούς ἐρωτευμένους να μαλῶνουν ἀπὸ καιρὸ σὸ καιρὸ, γιὰ... νὰ δυναμῶνι περισσότερο ἡ ἀγάπῃ τους! Μὰ ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἦσαν τόσο... τρυφερὲς καὶ ἀνώδυνες. Καὶ πόσο πῖο γλυκὸ μὰς φανόταν ὕστερα τὸ φιλεῖ σὸ συμφιλίωσης!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ Β' καὶ τελευταῖο μέρος. Σκηνὲς ζηλοτυπίας μετὰ τοῦ Βαλεντίνο καὶ τῆς Πόλας. Ἀγνώστες λεπτομέρειες γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ Ροδόλφου, κλπ. κλπ.

Ο Βαλεντίνο, με στολή Ἰσπανοῦ ταυρομάχου, στὸν «Ματωμένο Στίβο».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΜΙΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΣΕ ΓΕΥΜΑ

Ἰδοὺ μιά πρόσκλησις σὲ γεῦμα, ἐνὸς ἀριστοκράτη Γιαπωνέζου πρὸς ἕνα τὸν φίλο :

«Σὰς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην πού σὰς προσβάλλω με τὸ ἄβρρος πού ἔλαθα να σὰς προσκλέσω σὲ γεῦμα. Τὸ σπίτι μου εἶνε μικρὸ καὶ πολὺ ἀκάθαρτο. Ἡ συνῆθεις μας εἶνε πρόστυχες καὶ σὰς θεσπιά, ὅτι δεν θὰ ἔρθιε σὸ τραπέζι μας τίποτε τὸ κατὰλληλο γιὰ να εὐχαριστήσετε τὴν εὐαίσθητη καὶ καλοσυνθισμένη γεῦσι σας. Ἀντικαθίσταμαι ἀκόμη, διὰ γιὰ τὸ θράσος μου, να σὰς ἀνσυχῶω γιὰ τὴν παρουσίαν μου, μὲ ἀξίζει ὁ φρικτότερος θάνατος! Ὡστόσο ὅμως, ἐλπίζω, ὁ ἀνόητος, ὅτι θὰ καταδεχθῇτε να μὲ προξενήσετε τὴν δεινρὴ τιμὴ να ἐλθετε σπῖτι μου τὴν ὥρα πού συνήθως γευματίζετε, καὶ ἡ ὥρα αὐτὴ, καθὼς εἶχα τὴν ἀδαικρίσια να μᾶσω, εἶνε ἡ...

Δοῦλοῦσας σας ταπεινὸς μεχρὶ τῆς δικαίας ἐξαφανίσεως μου ἀπὸ τὸν προσώπου τῆς γῆς, θὰ σὰς περιμένω ἐξῶ ἀπ' τὴν πόρτα μου, με τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐπιτρέψετε να φιλήσω τὰ παπούτσια σας!...»